

О. Керч

П'ЕСА

Сумівський табір. Біля шатра ройовий і сумівці.

Ройовий Ця пісня нагадала мені один день, наше родинне свято, коли з України прийшов лист від моєї бабуні. Тато запросив до нас гостей, всім було цікаво послухати, що пишуть з України. Тоді мої батьки і наші гості співали цю пісню.

1 сумівець Що ж це було свято листа?

Ройовий Так було свято... Тато тоді сказав: діти це ваша бабуня з України до нас обізвалася. Це наша Україна до нас промовляє.... Гості, пригадую, витирали сльози...були зворушені і звідти ця пісня... Я був ще малий і не багато розумів з того, що вони говорили. Аж згодом прочитавши листа я все зрозумів. Бабуня писала в листі про мою тітку Настуню, що була на засланні в страшному сибірському таборі і там вона вийшла з дівчатами проти танків і всі вони погинули....

2 сумівець Я пригадую, нам про цю кінг'ірську трагедію говорив наш тато.

1 сумівець Повстання в Кінг'ірі!

3 сумівець Масакра!

1 сумівець І правдивий героїзм!

Ройовий Я тоді був ще досить молодий, мені було всього 14 років..

2 сумівець А це було два роки тому....

Ройовий Тоді тато й сказав мені. Ось що сину! Бабуня

наша не живе. Я хотів би, щоб ти зберіг цього листа. Бо це — історія нашого народу. Сам читай і другим також, хай знають молоді українці на чужині, що в нашій історії були і є герої, що боротьба за визволення не припиняється... Я маю цього листа, я бережу його як святощі. Сьогодні коли сповнилося 50 років від тієї події, я хочу, щоб ви друзі довідалися з живих уст кінгівсько - героїні про це. Миколо, ти маєш сильний голос — читай. Це буде нам замість звичайної гутірки.

Микола бере з рук ройового шматок полотна записаний фіолетним чорнилом і читає :

Микола

Дорогі мамо! Я лежу в шпитальні, я хвора але жива. Всі інші, що йшли зі мною погинули. Це було так: Коли ми а нашому жіночому таборі - Кінгіру почули, що в сусідньому чоловічому щось незвичайне діється, стали надслухувати. Тоді ми з гучномовця дочули не звичайний заклик команди про вихід на роботу, а щось інше! Нашою рідною мовою заклик полковника Келлера до повстання! Вже стіну, що розділювала наші табори стали розбирати і наші хлопці, кинулися до нашої варти, щоб її розброїти. Варта злякалася, стала тікати, дехто віддавав зброю. Наші хлопці розібрали зброю в магазині. Ми кинулися допомагати нашим. На роботу ніхто й не думав і виходити, всі чекали наказу комітету, що керував повстанням. Це була велика радість. Хто мав ще з дому вишиту сорочку, одягали як на свято. Повстанці проголосили вимоги до таборового начальства, а воно нібито чекало згоди від Москви. А насправді чекало на військо. І військо прийшло й оточило табір. Виїхали танки і почалася боротьба. Ми вийшли на шлях і чвірками йшли в сторону чоловічого табору. Шлях нерівний твердий але ми йшли співаючи тих пісень, що їх співали

повстанці в Україні...Лава за лавою. Проти нас рушили танки... ніхто не думав, що вони не зупиняться перед живою людською стіною. Але вони не зупинилися... не зупинилися й ми. Ми йшли, аж не полягли всі трупами на дорозі. Я була крайня, мене врятував Кузнецов, що відбився проти напасників, але його також спіймали й повезли з собою. Мене підбрала шпитальна лікарка. Таборян розвели по таборах Сибіру, а я як виживу... то може ще побачу Вас дорога моя мамо! Цю вістку передаю через німця, що їде до дому. Прощайте моя мамо, кланяюся Вам до самої землі....

як Микола закінчив листа

Ройовий

А ось тут другий лист від моєї бабуні, останній лист перед смертю. Вона розповідає, що тітка Настя не вижила, їй було 18-ть років, коли її з шпитальки перевели до другого табору, до ще жахлішого як кінгівський, що називається Ельген, десь за полярним колом. З того табору Настуня хотіла тікати, але варта її застрілила. Про її смерть бабуня довідалася від одної дівчини, яка з того Ельгену після десяти років приїхала на Україну, відшукала бабуню, сповнити останню волю кінгівської героїні, нашої, тітки Насті. Згинула Настя з словами: Слава Україні!

Всі

Слава Україні! Слава героїням Кінгіру!

*Спілка Української Молоді
Центральна Виховна Рада
Оформлення Національних
Свят, ч. 3*

*У. П. А. (Матеріяли до 25-ліття
постання української
повстанської армії) 1967 р.*